

Welkom in Tenerife

Groen op de coronakaart en 99,9% zonzeker: welkom op Tenerife, dé toeristische hotspot van het moment. Vlamingen stampten er 50 jaar geleden de eerste vakantiedorpen uit de grond, vandaag zijn landgenoten verantwoordelijk

voor de switch naar meer luxe vakantie op 'het eiland van de eeuwige lente'. Reporter DIETERT BERNAERS en fotograaf/cameraman JOËL HOYLAERTS portretteren een week lang Belgen die naam en faam hebben op Tenerife.

KUNSTENARES IBELE (47), ZUS VAN WIM 'COLUMBUS' LYBAERT

Tussen de verf of met haar broer Wim: Ibele Lybaert heeft het altijd naar haar zin op het eiland.

Zij en tengere vrouw, hij een mastodont van een vent: fysiek kan het verschil niet groter zijn tussen broer en zus. En terwijl we Wim (53) kennen als de man die liefst kriskras door Europa tokt met zijn Columbus, heeft kunstenares Ibele Lybaert (47) al bijna tien jaar haar anker uitgeworpen op Tenerife. «We zijn allebei Duracell-konijnen, maar mijn kunst en dit eiland hebben me rustiger gemaakt.»

«Naar België ga ik nooit meer terug. Veel te koud»

Eerst haar voornaam, «je spreekt hem uit met doffe», zegt ze. «Ik-bub-luh. Niet-le-bée-le, le-belle of Ibele, op zijn Frans, maar doodgewoon: le-bub-luh.» Sinds 2012 woont ze op Tenerife. «Samen met mijn ex, een drukbezette zakenman, ging ik op zoek naar meer rust, meer zon ook. Felix, onze zoon, was op dat moment. Sinds de scheiding wonen we hier met ons tweesjes.» Moeder en zoon betrekken een fraaie villa met zeebamb. Boven op het dak is er een enorm terras met een prachtig zicht op de zee, de garage is omgetoverd tot atelier. Want op Tenerife doet ze hetzelfde als voordien in België: schilderen maken. Aan nagenoeg elke muur zien we een abstract werk, soms met veel zwart, vaak ook heel kleurrijk. «Ik haal mijn inspiratie uit de natuur, zegt ze. «Dat heeft ervoor gezorgd dat mijn werk op Tenerife fel verschilt met wat ik vroeger in België maakte.»

Alles mafiana
Wat niet is veranderd, is de passie voor het canvas. «Het lijkt alsof ik altijd geschilderd heb. Ik herinner me hoe mijn moeder rond mijn tiende een schilderij had laten inkaderen bij een vakman. Toen we het gingen ophalen, bleek hij het in zijn etalage gezet te hebben, zo mooi vond hij het.» Ze kan er veel energie in wijst, zegt ze. «Als ik aan het schilderen ben, gebeurt dat met veel spontane, wilde bewegingen. De verf spat niet zelden in het rond, maar in mijn hoofd wordt het op die momenten wel heel rustig. Ook het eiland heeft me gekalmeerd. De punctualiteit van in België bestaat hier niet. Alles is mafiana. En hoevelijk is het daar soms nog moeilijk mee heb, heb ik die mentaliteit toch ook al een beetje overgenomen.»

Eigen baas
Wie een Ibele Lybaert in huis wil halen, moet op een prijskaartje rekenen van 1.000 tot 5.000 euro per vierkante meter, afhankelijk van de grootte. «Als alleenstaande moeder moet ik leven van mijn kunst

en dat is niet eenvoudig. In de zomer heb ik één werk verkocht, de voorbije weken gelukkig wat meer. Maar hoe veel artiesten kunnen leven van hun kunst? Ik ben best wel trots op wat ik heb bereikt. Ik kan schilderen en golven wanneer ik wil. En ik ben mijn eigen baas.»

Allesmaal buitenlanders
Ibele verkoopt op Tenerife zelden aan de lokale bevolking. «De werken passen minder in hun interieur en hun budget is er ook niet naar. Daardoor zijn bijna al mijn klanten buitenlanders. Ze willen een mooi kunstwerk dat past in hun tweede verblijf hier. Ik werk soms ook voor hotels, zoals het prachtige Abama Ritz-Carlton, of bouwpromotoren, zoals Los Menyes van Stan Weytjens. Voor Royal Hideaway Corales Suites, het luxe complex in La Caleta, moest ik in 2018 liefst 100 schilderijen maken. Daar ben ik zeven maanden mee bezig geweest.» Natuurlijk mist ze België nog wel eens, maar ze gaat nooit meer definitief terug, denkt ze. «Veel te koud! Waar-mee ik niet gezegd heb dat ik voor eeuwig en altijd op Tenerife blijf. De natuur is hier prachtig, maar op cultureel vlak is hier minder te beleven. Het eiland is ook wat verbroed door een kakofonie aan bouwstijlen. En bovendien loop ik hier heel erg rond in short en op teessersjips. Ik mis het wel om nog eens schone kleren aan te trekken.» (lacht)

HLN Bekijk ook de video op hln.be/ibele-lybaert

STAN WEYTENS (62): VAN TAPIJTENVERKOPER TOT BOUWKONING

«Vroeger was Tenerife ‘Blankenberge’, dankzij ons is het nu meer ‘Knokke’»

Als jonge gast was hij tapijtverkoper en eigenaar van de hipste openlucht-discotheek van Spanje. Vandaag is Stan Weytjens (62) luxebouwpromotor op Tenerife én ereconsul van onze noorderburen: het cv van de Limburger leest als een blauwdruk voor een filmscenario. «Toen ik drie jobs combineerde, sliep ik zo'n 13 uur. Per week.»

De Maserati staat voor de deur te blinken in de zon, in de koelte van het kantoor van Grupo Los Menyes blijkt stichter en grote baas Stan Weytjens een ware spraakwervel. De geboren Genkenaar vertelt hoe hij op zijn 25ste met vrouw en kinderen – drie peuterzonen toen – naar Tenerife komt. Niet om op het strand te liggen.

«Ik was hier op mijn zestiende voor het eerst geweest, op vakantie. Mijn ouders waren gescheiden en mijn moeder kwam graag naar het eiland. Na een tijdje heeft ze zich hier definitief gevestigd en ik heb mijn twee zussen en mijn jongere broer ben ik haar uiteindelijk gevolgd. Op 28 maart 1988 – een datum die in mijn geheugen gegrift staat – ben ik hier geland.

Samen met mijn vrouw en onze zonen: een tweeling van drie jaar, de jongste was 13 maanden toen.»

Zot verklaard
Stan heeft de jaren voordien in België goed zijn boterham verdiend met een handel in oosterse tapijten. Vol enthousiasme opent hij op Tenerife ook een winkel. «Ik heb eventjes getwijfeld toen ik mijn grootmoeder over mijn plannen vertelde, zegt hij. «Goed idee», zei ze. «In de winter, als het koud wordt, heeft iedereen een beetje behoefte aan een beetje zonnig. En dan heb ik de Canarische Eilanden nu niet het enige stukje Europa zijn waar het nooit koud is... Ze noemen Tenerife 'het eiland van de eeuwige lente', gemiddeld is het

hier 23 graden.» (lacht)
Maar Stan wil zich bewijzen tegenover vrienden in België die hem zot verklaard en vliegt er met zoveel werklust in dat de tapijtverkoop ook op Tenerife al gauw een hoge vlucht neemt. «Ik had een winkel, maar deed ook demonstraties aan huis. In België op dat moment heel gewoon, hier was dat uniek. Toen mijn beste verkoper, een Catalaan, na een jaar voorstelde om in Barcelona een zaak te openen, heb ik niet lang getwijfeld. Gelukkig maar, want dat bleek een bolleke winkel: 500 vierkante meter verkoopoppervlakte, op zaterdag hadden we 13 verkopers op de vloer en nog stonden de mensen aan te schuiven.»

DE EERSTE HOTELS DIE POST-COVID WEER VOL ZATEN, WAREN DE VIJFSTERRENHOTELS GRAND LUXE

Zoals de Beatles op de hoef van Abbey Road, poseert Stan met zijn drie zonen voor de boeg van Palm Mar, het vissersdorp dat ze zijn naam en faam gaven.

In de kustregio rond Barcelona maakt Stan kennis met openluchtdiscotheek. «Ik zag hoeveel geld in die zaken verdiend werd en hoe plezierig het er was. «Dat moeten we op Tenerife ook hebben», dacht ik. Mijn vrouw spetterde eerst tegen, maar ik heb haar eens meegenomen naar zo'n openluchtdisco en ze amuseerde zich die avond zo goed dat ik het mocht proberen.» Samen met zijn broer stampst Stan La Roca uit de grond, op een oude bananenplantage gepernd tussen de rotsen en de zuidkust van Tenerife. «De bedoeling was dat we het een half jaar zouden doen, maar uiteindelijk heeft de zaak drie jaar bestaan. Toen werd de huur opgezegd omdat er gebouwd ging worden op dat stuk grond. We hebben zowel alle grote namen van het Spaanse vasteland op de affiche gehad, zoals Enrique Iglesias, Luz Casal, Alejandro Sanz... Alsook bijna alle Europese dance acts van die tijd. Het zat altijd stampvol, zelfs tijdens weekends zonder optredens, kwam er makkelijk 10.000 man op de vloer. Ik herinner mij dat ik alle avonden van onze huis-whisky elk

weekend 20 kisten van 12 liter flessen moest voorzien. Mensen kwamen met de overzetboot vanuit La Gomera (een ander Canarisch eiland, red.) om bij ons te komen feesten. Het was... gigantisch. Op hetzelfde ogenblik liet Stan ook zijn eerste stappen in de vastgoedwereld. «Oude bungalows verbouwen, stukjes grond kopen en er iets nieuws op zetten: kleine projecten. Ik heb een economische opleiding genoten, maar als kind al tekende ik boerderijen en gaf ik aan: hier komt een koeienstal, hier een weil, hier het woongedeelte... De drang om te ontwerpen heeft er altijd in gezeten. Als ik ergens voor de eerste keer binnenkom, begin ik altijd meteen op te lijsten wat ik anders gedaan zou hebben.» (lacht)

Echte architecten
Net als de tapijtverkoop en de discotheek worden ook de eerste (ver)bouwprojecten van Stan een succes. «Mijn firmaagte toen heette 'Su Diseño', 'Uw Ontwerp'. Twee woordjes, maar o

zo belangrijk: ik heb altijd de eigenaar of bewoner voorgesteld. Ik tekende en bouwde naar hun smaak, hun verlangens. Van binnen naar buiten, de façade kwam altijd pas op het laatste. De meeste 'echte' architecten werken andersom. Voor hen is de gevel vaak een visitekaartje. Maar ik wilde allereerst de klant gelukkig maken, dan zou de mond-tot-mondreclame zijn werk wel doen.»

Toekomst
Dat gebeurt ook. De eerste klanten van Stan-de-bouwer, bijna allemaal

West-Vlamingen, zijn zo tevreden over hun steekjes op Tenerife dat hij steeds meer opdrachten krijgt. «Ik heb een tijdje drie jobs gecombineerd. Ik sliep toen 13, 14 uur. Per week.» Uiteindelijk kiest Stan voluit voor een toekomst als bouwpromotor. Zijn eerste grote project is Bahía Los Menyes in Palm Mar, 166 luxeappartementen. Opnieuw blijken vooral Vlamingen er gek op. «Op dat moment, eind jaren 90, was Palm Mar een spoorakkoord met 30 of 40 huizen langs een verharde zandweg. Geen telefoonlijn, geen stadsweer, geen supermarkt, geen restaurant, geen tandarts, hier was niets. Elke palmboom die je ziet, is door een mens geplant. De meeste door ons.»

1.000 man werk geven
En elke twintig jaar is dat in Palm Mar een pareltje aan de zuidkust van Tenerife. 40% van de gebouwen zijn gezet door Stan Weytjens en zijn Vlaamse investeerders. Zo'n 90% van de eigenaars van de verblijven zijn Vlamingen. «Ik ben op een leeftijd gekomen dat ik durf te zeggen dat wij, de familie Weytjens, Palm Mar gecreëerd hebben. Niet elk gebouw is door ons neer-

DE PANDEMIE HEEFT MIJ EN MIJN VROUW DOEN INZIEN DAT WIJ DE VOORBIJGE 30 JAAR VEEL TE WEINIG AAN ONZELF GEDACHT HEBBEN

gepoet, maar ik ben wel de motor van de ontwikkeling geweest.» Stan praat niet voor niets over de 'familie Weytjens'. De voorbije jaren heeft hij zijn drie zonen in het bedrijf gelooft: Anthony (37) streeft naar voorverkoop, verhuur en services. Timothy (37) ontfermt zich over architectuur en design en heeft de leiding over de werven. David (34) leidt het departement 'financiering en controlling'. Ook Stans schoondochters werken alle drie voor de groep. «Op kantoor werken 44 mensen, als je de ondernemers erbij telt – die vaak exclusief voor ons werken – stellen we ruim 1.000 man te werk. Zelf moei ik me alleen met de echt belangrijke keuzes die gemaakt moeten worden. De pandemie heeft mij en Kristine, mijn echtgenote, doen inzien dat wij de voorbije 30 jaar veel te weinig – of liever: niet – aan onszelf gedacht hebben. Het bewijs zie je hier (wijst naar zijn buik): op mijn 30de was ik een topsporter, nu sleur ik constant een zak cement mee.»

Covid-19 heeft de toeristische sector op

Tenerife anderhalf jaar lamgelegd. Maar tijdens deze herfstvakantie is al het volgeboekt en ook de rest van de winter lijkt elke Europeaan naar het eiland voor de westkust van Afrika te willen komen. «In mijn sector is de boom zelfs al een jaar geleden begonnen, na de eerste lockdown», zegt Stan. «We hebben nooit meer verkocht dan in augustus 2020. De projecten die we nu nog aan het afwerken zijn, zijn allemaal uitverkoet. Covid heeft ervoor gezorgd dat heel veel mensen besef hebben: «We only live once. Veel klanten die eraan dachten om over enkele jaren iets te kopen – omdat ze dan hun zaak zouden verkopen of op pensioen zouden gaan – hebben dat versnelde. Niet alleen om zelf enkele weken per jaar van het goede weer en de mooie natuur op Tenerife te genieten, maar de voorbije jaren ook steeds meer als investering. «Dat is het grote voordeel van Tenerife: het is hier 12 maanden per jaar goed weer, terwijl dat in andere Zuid-Europese gebieden maar 7 of 8 maanden het geval is. Als je dan zelf 2 maanden naar je tweede verblijf komt, kun je je appartement nog maar 5 maanden verhuren. Hier het dubbele: het rendement van je investering ligt automatisch veel hoger. Ook de waarde van de panden blijft stijgen: wie 20 jaar geleden bij ons een appartement kocht voor 100.000 euro, kan dat vandaag verkopen voor 250.000 tot 300.000 euro. En ondertussen heeft hij of zij er zelf van kunnen genieten én zijn er huuroverbrengsten geweest.»

Lamborghini voor de deur
Het Luxevastgoed dat Grupo Los Menyes in Palm Mar heeft laten optrekken, lokt nog steeds de rijkere medemens naar het zuiden van Tenerife. Daarom wordt het dorpie wel eens het Knokke van Tenerife genoemd. Stan nuancert. «Als Tenerife vroeger een soort van Blankenberge was, dan is het de afgelopen jaren meer en meer Knokke geworden. En dat allemaal onder impuls van Belgen. Want er is niet alleen Palm Mar, je hebt ook nog La Caleta waar de families Decummin en Vandermariere de luxeuze Coales Royal Hideaway hebben gezet. Daar zie je ook wel eens een Bentley of een Lamborghini voor de deur staan. Kortom, we hebben hier twee Knokkes!» (lacht)
Luxé was al in opmars op Tenerife. Covid heeft ook die trend versneld. «De eerste hotels die tot Covid weer vol zaten, waren de vijfsterrenhotels grand luxe. Zelf gaan we in Playa Jan van een oppervlakte van 27 hectare zo'n 400 units bouwen. Vlak aan de kustlijn, ze zullen allemaal een panoramisch uitzicht hebben. We zijn dus weer getrokken voor een kleine tien jaar, maar gelukkig kan ik leunen op mijn zonen en schoondochters die alles onder controle hebben. In plaats van 13 uur per week te rusten zoals vroeger, probeer ik steeds meer 13 uur per dag op mijn gemak te zijn. Ik geniet van mijn zonen en kinderen. Ik ben gezegend.»

HLN Bekijk ook de video op hln.be/stan-weytjens

West-Vlaming is al tien jaar ereconsul van... Nederland

Stan Weytjens is sinds 2011 ook ereconsul voor alle Canarische Eilanden van Nederland. Op zijn Maserati kleefst naast zijn nummerplaat een sticker die aangeeft dat hij tot het consulaire corps behoort. «Nederland had hier een vaste diplomatieke post, maar toen ze die afschaften kwam ze mij terecht. Ik vind het eerlijk gezegd een hele eer. De titel opent deuren. Dat wordt ik gewaarsd als ik met de autoriteiten vergader. Als de president van Tenerife wil spreken, of de burgemeester, dan lukt dat met iets sneller dan vroeger.» (DH)